

Пише:
Миле
Раденковић

Скопје, новембар 2008.

Ехо негодовања иза одлуке македонских власти да признају Косово јењава у македонској свакодневици али иза тога чина остаје клица онога што се као бумеранг може вратити некој будућој власти али и македонском народу. Апсурдност тога геста владе премијера Николе Груевског је у истини да управо тај народ нема баш никаквог удела у њему. Чак напротив - гро Македонаца је било против признавања независног Косова што је документовано и званичним анкетама јавног мњења.

Македонце њихова власт, актуелна вмровска а и она на чијем челу је био сада опозициони Социјалдемократски савез председника Бранка Црвенковског, није консултовала и око одлука које су биле од суштинског значаја за њихову још непризнату земљу.

Треба рећи да је такву праксу устолочио Киро Глигоров и да је она претходних 17 година суштинска одлика владајуће македонске елите, која игра по сценарију Вашингтона без обзира на улог и епилог игре. Тако је било од доласка америчких војника почетком деведесетих, приликом давање логистичке подршке при НАТО бомбардовању СР Југославије, при потписивању Охридског договора и наравно при признавању јужне српске покрајине за независну државу.

Истина, опозиција се један цели дан опирала усвајању декларације у македонском парламенту и не толико због уверења у неморалност таквог поступка већ зарад прикупљања политичких поена пред предстојеће локалне изборе. А да је тако потврдило је потоње гласање за декларацију којом је влади, мимо законске процедуре, „препоручено“ да призна Косово, кад је против био само Иван Стојиљковић, посланик Демократске партије Срба у Македонији.

Македонска јавност, која је с пажњом пратили директан пренос собранијске расправе могла је да се увери да је реч о неминовности, о нечему што је влади премијера Груевског ултимативно наложено. Сценариј признавања написан је у Вашингтону а македонским и црногорским властима уручио га је лично Роберт Гејт, секретар одбране САД, на састанку војних представника земаља Југоисточне Европе у Охриду, одржаног десетак дана раније.

Гејтсова мисија у Охриду сасвим „случајно“ се поклопила са са рушењем граничног стуба постављеног при разграничавању Македоније и Косова, које се одвијало тих дана. Скопљу је тако индиректно предочено да ће, уколико не поступи по Гејтсовом налогу, суочити са невољама око територијалног интегритета земље

Приштина и Вашингтон су, иначе, уложили многа пара и труда у припреми терена за признавање Косова па је за те потребе у Скопљу, под закриљем недељника „Форум“ формиран лоби центар, посредством којег је Македон-

цима пет пуних година објашњавао зашто је признавање Косова македонска неминовност.

На трибини „Форума“ продефиловало је стотину албанских и белосветских експерата који су покушавали да јавном мњењу Македоније натури „истину“ да ће свеколико профитирати уколико добију и „петог суседа“. Труд се није исплатио јер су све наменске анкете у јавном мњењу показивале да су Македонци листом против признавања Косова.

Упоредо са „Форумовим“ лобистима, јавно су иступали водећи македонски интелектуалци, па и политичари, објашњавајући народу сву погубност од евентуалне одлуке да се Косову призна независност. Професор скопског Универзитета Биљана Ванковска је предњачила у образлагању „обавезе“ Македоније да одоли притисцима, „не због Србије, већ због себе и своје сутрашњице“.

У међувремену, кад је Вашингтон, у иницијативи Београда да се о једностраном признавању Косова изјасни Међународни суд, наслутио могући обрт, на Подгорицу и нарочито на Скопље кренуло се отвореним картама.

У завршници партије, у последњем „гафу“ македонских власти уткана је сва перфидност америчке администрације која је послушност ове упаковала у Клинтонову флоскулу да је „Македонија стратешки интерес САД на Балкану“ и Бушово обећање да ће Македонију увести у НАТО и ЕУ, без обзира на околности у региону а и шире. Успут, и Клинтон и Буш млађи су сервилност званичног Скопља изнудили, потурајући му Албанце као прве пријатеље и заклете непријатеље, а у зависности од сопствених потреба.

Кад се све ово има у виду лакше се прогута „издајство браће Македонаца“, који су напосто били приморани да заједно са Црногорцима ошкрбе тријумф српске дипломатије у Савету безбедности УН, два дан пре тога. Да тако нису поступили догодила би им се нова побуна вазда незадовољних Албанаца, или, што је још горе, подршка Вашингтона настојањима Атине и Софије да Македонцима оспоре национални идентитет и сва обележја која га чине.

То, наравно, премијер Груевски није могао да саопшти народу у ноћи кад је признао независно Косово и кад је истину забашурио изјавом да је одлука донесена у интересу македонске државе.

Мало је познато да је премијер Груевски, и не само он, српском државном врху месецима уназад, разним поводима предочавао неминовност признавања Косова. У тој чињеници лежи краткотрајна љутња Београда која је почела и завршила протеривањем амбасадора Александра Василевског, великог српског пријатеља, из Србије.

Наравно, нема рационалног оправдања за одлуку званичног Скопља да

Како је Македонија признала Косово

Званично Скопје у одлуци да призна Косово није укалкулисало неминовне последице; Албанцима је бланко потписало право да на територији Македоније затраже аутономију, а Србији првао да јавно или прећућно што подржи

Македонски премијер Груевски

призна силом отуђену српску територију за независну државу тим пре што је тиме дуплиран Дамоклов мач који вазда виси над самосталном македонском државом. Није наине непознато да је западна Македонија одвано, Призренском декларацијом (1878) укалкулисана у пројект „Велика Албанија“, те да је она суштина платформе свих албанских политичких партија у Македонији.

Тако стижемо до „клице бумеранга“ спочетка овог писанија, до истине

да балкански расплет још није завршен, да „македонско питање“ и „албански романтизам“ још нису добили епилог. Извесно је да званично Скопје, у својој одлуци да призна Косово, није укалкулисало неминовне последице; Албанцима је бланко потписало право да на територији Македоније затраже аутономију, а Србији првао да јавно или прећућно то подржи.

Наравно, далеко смо и од помисли да би ово прво требало и да се догоди, али је чиста истина да на ту страну „дувају“ сви албански ветрови. У осталом, ако изузмемо Охрид, сви остали градови у западној Македонији су под управом Албанаца а сеоба Македонаца из Тетова, Гостивара, Кичева, Дебра, па и Струге привршва. Тамошње локалне, албанске самоуправе игноришу сва обележја македонске државе а табле са натписима „Илирида“ красе регионалне путеве.

На послетку треба казати и ово. По први пут од распада оне дивне земље Југославије, Срби и Македонци нису насели на камен раздора који им је подметнуло актуелно македонско руководство. Схватили су, напokon, да су државне врхушке пролазне а њихово пријатељство и добросуседство нужно-ст која нема алтернативе.

Sun'n Surf Travel & Cruise Centre

4425 Hastings St. Burnaby. BC. V5C 2K1.

Tel 604 291 6091

E-mail - sunny@sunsurftravel.com

**Vaš najbolji turistički vodič i asistent
u odabiru i planiranju Vašeg putovanja**

**SPECIJALNE PONUDE
ZA PAKET ARANŽMANE!**

- Avio Karte
- Hoteli
- Rentanje automobila
- Krstarenje
- Osiguranje

Posetite me ili pozovite!

Sunčica Rakić

604 291 6091